

Dir sidd éiweg

Ech bieden zu Gott datt Dir un dës Wourecht gleewe kënt, well dës Gott de Mënsch gemaach huet, gouf an allem probéiert, awer hien ass och approuvéiert ginn, well hie Gott an allem gefollegt huet, bis zum Doud, fir deen hien d'Liewen zréck krut: hien ass vun den Doudegen opgestan an et gouf d'Erléisung vu jidderengem dee gleeft.

Dir sidd éiweg

Wou gees du an d'Éiwegkeet?

Dëst ass eng Fro déi wéineg wësse wéi se äntweren, awer d'Bibel weist wou Männer ginn wann se an d'Éiwegkeet kommen. Wann de Mënsch de Jesus als säin eenzegen a souveränen Här a Retter erkennt, éischer, wann hie gleeft datt de Jesus Christus de Jong vum liewege Gott ass, well hien an der Éiwegkeet Gott war, awer huet hie sech vu senger Herrlechkeet gestraift a gouf Fleesch (Mënsch), war ënner déiselwecht Leidenschaft wéi Männer, huet awer net gesënnegt; dee gestuerwen ass wéinst der Barrière vun der Trennung déi existéiert tëscht Gott a Männer (Sënn) an um drëtten Dag opgestan ass, et ass sécher datt sou e Mann an der Éiwegkeet éiweg a voller Gemeinschaft mat Gott existéiere wäert.

Wéi och ëmmer, wann Dir net un d'Wourecht gleewen, déi hei uewen ausgesat ass, gött et éiweg vu Gott friem gemaach.

Gott huet de Mënsch erschaf fir en Deel vun engem Projet ze sinn, deen hien a sech selwer gegrënnt huet, a well Gott Éiweg ass, kann de Mënsch net vergangslos sinn, dat heescht, iergendwann uitgemaach ginn, dofir huet Gott him eppes vu sech ginn (den Otem) vum Liewen)

“An den Här Gott huet de Mënsch aus dem Stëbs vun der Äerd geformt, an huet den Otem vum Liewen a seng Nues geblosen; an de Mënsch gouf zu enger lieweger Séil gemaach “ (Gen 2: 7).

Den Otem vum Liewen, deen de Mënsch besëtzt, koom direkt vu Gott, dem Éiwegen, gëtt séier net geläscht, bleift fir d'Éiwegkeet.

Ier hien de Mënsch erschaf huet, huet Gott d'Äerd erschaf an, nodeems hien et erschaf huet, huet hien seng Herrschaft doriwwer delegéiert: “A Gott huet gesot: Loosst eis de Mënsch no eisem Bild maachen no eisem Bild; a regéiert iwuer de Fësch vum Mier, an iwuer d'Villercher vum Himmel, an iwuer d'Ranner, an iwuer d'ganz Land, an iwuer all Reptil, dat sech op der Äerd beweegt “(Gen 1: 26).

Dunn huet hien eng agreabel Plaz fir de Mann virbereet fir ze bleiwen:

“An den HÄR Gott huet e Gaart zu Eden geplangt, op der Ostsäit; an hien huet de Mann do gesat, deen hie geformt huet. An den Här Gott huet all Bam aus der Äerd wuesse gelooss, wat dem A gefällt a gutt fir ze iessen; an de Bam vum Liewen an der Mëtt vum Gaart, an de Bam vum Wësse vu Gutt a Béis “(Gen 2: 9).

De Mënsch huet Fleeg a Gemeinschaft mat Gott genoss:

“An den Här Gott sot: Et ass net gutt fir e Mënsch eleng ze sinn; Ech wäert hien e passenden Helfer fir hien maachen. Also wann den Här Gott vun der Äerd all Béischt um Feld an all Vull um Himmel geformt huet, huet hien se bei den Adam bruecht, fir hien ze gesinn, wéi hien se nennt; a wéi och ëmmer den Adam déi ganz lieweg Séil genannt huet, dat war säin Numm “(Gen. 2:18 -19).

“... wou de Geescht vum Här ass, et ass Fräiheet” (2Co 3:17), a wéi erwaart huet Gott dem Mënsch Fräiheet ginn: “An den Här

Gott huet de Mënsch beoptraagt ☐☐a gesot: Dir sollt fräi vum ganze Bam vum Gaart iessen ...” (Gen 2: 16).

An hien huet him Liewen an Doud gewisen: d’Liewe war him ze follegen, dat heescht, de Mënsch géif zu Gott vereenegt bleiwen, well Gott ass Liewen, an den Doud war him ze follegen, well d’Ongehältegkeet géif zu enger Trennung vu Gott féieren, dat heescht dem Doud.

“Awer Dir sollt net vum Bam vum Wësse vu Gutt a Béis iessen; fir den Dag wou Dir dovun ässt, wäert Dir sécher stierwen “(Gen 2: 17).

Fir ze paraphraséieren: Soulaang den Adam net vum Bam vum Wësse vu Gutt a Béis giess huet, wier hie mat Gott vereenegt (lieweg), wann hie giess hätt, wier hie vu Gott getrennt (dout). D’Bestëmmung war kloer: iesst net sou datt Dir liewe kënnt!

Kënnt Dir Gott senger Léift a Betreierung fir de Mënsch an dëse biblesche Passagen gesinn?

Den Adam huet et awer net gemierkt, well wann d’Schlaang sot: ‘Bestëmmt Dir wäert net stierwen’ (Gn 3: 4), huet hien un d’Schlaang gegleeft an huet d’Uebst giess.

A wien war d’Schlaang? Hie war e presuméierten Engel dee säi Fürstentum grad verluer huet well hie gesicht huet fir wat Gott a sech selwer proposéiert hat an de Mënsch en Deel dovun ass. Kuckt wat dësen Engel entworfen huet:

“Ech ginn op d’Héichte vun de Wolleken erop, an ech wäert wéi den Allerhéichste sinn” (Ass 14:14).

Awer, kuckt wat Gott dem Mënsch proposéiert huet: “A Gott sot, Loosst eis de Mënsch no eisem Bild maachen, no eiser Ähnlechkeet ...” (Gen 1: 26)De Satan wollt net e Mënsch sinn, awer wollt d’Gläichheet vu Gott, well d’Gläichheet géif hie méi grouss maachen wéi d’Engelen

“An Dir sot an Ärem Häerz: Ech wäert an den Himmel eropgoen, iwwer de Stäre vu Gott wäert ech mäin Troun ophiewen, an um Bierg vun der Versammlung wäert ech op de Säite vum Norden sätzen” (Ass 14:13).

D’Stäre vu Gott bezéien sech hei op Engelen.

Wéi de Mënsch gegleeft huet wat de Satan gesot huet an d’Wuert vu Gott ignoréiert huet: “Dir wäert sécher stierwen”, huet hien “Ongerechtegheet” gemaach. Mat dësem Akt verkeeft den Adam sech selwer als Sklave vun der Sënn an all déi, déi gebuer solle ginn, goufen och verkaaft, dat heescht, all Männer wéinst dem Adam senger Beleidegung gesënnegt:

“Well all gesënnegt hunn an un d’Herrlechkeet vu Gott feelen” (Rom. 3:23), sinn all vu Gott getrennt.

A vun deem Moment un ass de Mënsch verwerteeleg, reprochéiert ginn, dat heescht veruerteelt, dout, fir ëmmer vum Liewen ofgeleent, well hien huet eng Séil déi fir ëmmer wäert existéieren, och nodeems hien zréck an de Stëbs ass.

Awer den Zweck vu Gott kann net gestoppt ginn, a Gott, a senger ganz Léift mat där hien d’Männer gär huet, huet mächtig Erléisung zur Verfügung gestallt: säin eegene Jong, dee vu senger Herrlechkeet ofgetrennt “Awer hien huet sech eidel gemaach, d’Form vun engem Kniecht ugeholl, wéi Männer ginn” (Phil 2: 7), an hie gouf wéi Männer, sou datt de Mënsch erëm d’Méiglechkeet hätt wéi ze ginn Gott.

Et war noutwendeg datt Gerechtegheet gegrënnt gouf: am Ufank huet e Mënsch, deen ouni Sënn erschaf gouf, dem Wuert vu Gott net gegleeft, awer zu der Zäit war en anere Mënsch ouni Sënn dem Wuert vu Gott héieren.

“Well sou wéi duerch d’Ongehällegkeet vun engem Mënsch, vill zum Sënner gemaach gi sinn, sou gëtt duerch de Gehorsam vu ville vill gerecht gemaach” (Rom. 5:19);

“Fir sou wéi den Doud vun engem Mënsch koom, sou koom d’Operstéiung vun den Doudegen duerch e Mënsch” (1Co 15:21).

Awer wéi géif dat geschéien wann jidderee gesënnegt huet?

Gott huet e Mënsch musse ginn an dofir gouf de Jesus aus enger Jongfra gebuer, duerch d’Kraaft vu Gott.

Ech bieden zu Gott datt Dir un dës Wourecht gleewe kënt, well dës Gott de Mënsch gemaach huet, gouf an allem probéiert, awer hien ass och approuvéiert ginn, well hie Gott an allem gefollegt huet, bis zum Doud, fir deen hien d’Liewen zréck krut: hien ass vun den Doudegen opgestan an et gouf d’Erléisung vu jidderengem dee gleeft.

An all déi, déi u Christus gleewen, sinn gerechtfäerdeg, well se mat Christus stierwen

“Fir deen, deen dout ass, gött vun der Sënn gerechtfäerdeg” (Rom. 6: 7), a mat him erëmbelieft. Sënn Natur gött geläscht an de Mënsch gött dout fir d’Sënn, awer lieweg fir Gott

“Also betruecht Dir Iech selwer als dout fir d’Sënn, awer lieweg Gott zu Christus Jesus eisen Här” (Rom 6:11),

Well hie mat sengem Jong Jesus Christus opgestan ass

“Dofir, wann Dir scho mat Christus opgestan sidd, sicht d’Saachen déi uewe sinn, wou Christus un der rietser Hand vu Gott sëtzt” (Col 3: 1).

Wann Dir dëst Wuert gleeft, wäert Dir vun der éiweger Veruerteelung gerett ginn, dat heescht, Dir gitt an d’Éiwegkeet a Gemeinschaft mat Gott. Éiwegt Liewen!

Sidd Dir fäeg un de Jesus Christus ze gleewen?

“Fir ze wëssen: Wann Dir mam Mond dem Här Jesus bekennt, an an Ärem Häerz gleeft datt Gott hie vun den Doudegen

opgewuess ass, da wäert Dir gerett ginn" (Rom 10: 9).